

รถนอน ต้อง ได้นอน

อาทิตย์ นิ่มนวล
สำนักพิมพ์ภาษาและวัฒนธรรม อ.อ.ท.

และแล้ว เวลาในตัวเมืองคุณหมิงของเราทั้งหมดลง
อะไรมันจะสิ้นปานั้น จะเรียกว่าเป็นเมือง
ทางผ่านก็คงไม่ผิดอะไร ได้ไปใช้ (ฆ่า) เวลาในสถานที่ท่องเที่ยวมา 1
แห่งถ้วน ดูเวลาแล้วเราก็น่าจะได้เวลาไปเตร็ดเตร่แถวๆ สถานีรถไฟ
เพื่อรอขึ้นรถไฟในช่วงค้ำกันซะที สภาพของทีมนักเดินทางตอนนี้
ไม่ต่างอะไรกับผู้พลัดถิ่น หลับสลบคอบคอบอ่อนกันมาในรถไฟได้ดิน
แบบอ้าปากน้ำลายยืดกันเลยทีเดียว เพราะเล่นนั่งไปจนสุดสายเลย
นี่นะ และถ้ายังจำกันได้ ตั้งแต่ลงเครื่องบินมา คณะเรายังไม่ได้อีก
ที่พักกันเลย น้ำก็ไม่ได้อาบด้วย และจะเป็นแบบนี้ไปจนกว่าจะเย็น
วันพรุ่งนี้...คุณเฉย ไม่อยากคิดสภาพ

ทันทีที่มาถึงสถานีรถไฟก็ต้องรีบหาอะไรรองท้องให้เป็น
กิจจะลักษณะกันก่อน แต่ด้วยความที่ยังหวั่นๆ กับร้านอาหารท้องถิ่น
ตามฟู้ดคอร์ริเดอร์นั้น เลยตัดสินใจเลือกใช้บริการร้านฟาสต์ฟู้ด
แบรนด์ท้องถิ่นของที่นี่ชื่อ dicos หน้าตาดูคล้ายร้านผู้พันไก่ทอด
ผสมกับร้านเบอร์เกอร์เอ็มเหลืองชื่อดังในบ้านเรา จากประสบการณ์
ที่ผ่านมา ร้านประเภทนี้จะราคาสูงพอสมควร (เมื่อคุณกลับเป็นเงิน

บาทไทยแล้ว) แต่ก็ไม่มีทางเลือกอื่น เบาลงความเห็นว่าจะกินเป็น
เซทกลางๆ ที่มีอาหารเพียงพอสำหรับชาวคณะแค่นั้น พอได้ของที่สั่ง
ก็มาสังเกตกันว่า เอ๊ะ ไม่มีพวกซอสพริกซอสมะเขือเทศให้เหรอ งาน
หายาบแล้วละ ว่าแล้วเพื่อนนางหนึ่งก็ปริเข้าไปถามที่เคาน์เตอร์หา
ketchup (ซอสมะเขือเทศ) เห็นถามกันอยู่นาน ทำท่าว่าจะไม่ได้ผล
แล้วใครจะไปคิดว่าวันหนึ่งจะได้ใช้ศัพท์คำว่า **ซอสมะเขือเทศ** ที่จีน
ขึ้นมา เรียนมาก็ไม่ค่อยด้วย สรุปเลยต้องขอ **ฟานเจียเจียง** (番茄酱)
หรือก็คือ **ซอสมะเขือเทศ** นี่แหละ ถึงจะอ้อกันทั้งร้าน และที่บันทึก
กว่านั้นคือร้านนี้ไม่มีบริการมีด (刀子 เต้าจื่อ) ไปอีก อะ มือก็มือ...
(ไม่อยากจะเมาท์ว่า ถ้าเป็นไปได้อย่ากินร้านนี้ไม่อร่อยเลย)

ในที่สุดก็ได้เวลาเข้าไปรอด้านใน บขส. กันซะที (ขออภัยที่ต้องเปรียบเทียบแบบนี้ แต่มันเหมือนจริงๆ) ระหว่างที่เข้าคิวรอผ่านเคาน์เตอร์ตรวจตั๋วเข้าไป ก็ยังไม่วายมีคนทำท่าจะแซงคิวอีกแล้ว แต่บอกเลยว่ารอบนี้ยาก เราตั้งค่ายกลเกาะคอกท้อขึ้นในแถวนั้น จนไม่สามารถมีใครแซงเราได้อีก ภัยพิบัติต่อไปคือ ขากเสมหะ ของข้างๆ ชาร์จจากเสียงดังลั่นมาแต่ไกล แล้วก็มาลุยใส่แถวๆ จุดที่เรายืน คือต้องสะกิดกันแล้วบอกว่า อ๋อ ย่ามอแงๆ ู้สึกสงสารตัวเองมากที่เวอร์กรรมไม่หมดไปซะที จนกระทั่งหลุดเข้ามาด้านในจนได้...เอ๊ะ ป้ายไฟวิ่งสีแดงๆ ที่หลบมุมอยู่ตรงนั้นคืออะไร ทำไมมีคำว่า Soft Sleep ด้วย (อ๋อ! ตู้รถไฟที่ทางคณะจองผ่านอินเทอร์เน็ตกันมาเป็นแบบ Soft Sleep หรือแบบตูนอนเหยียดยาวได้ มันจะมีอีกแบบคือ Hard Sleep ก็คือแบบนั่งหลับนกดเอา ราคาจะแตกต่างกันอยู่ประมาณหนึ่ง แต่เมื่อพิจารณาว่าต้องนั่งข้ามเมือง ข้ามคืน ในวันที่ร่างกายเน่าจนเกือบจะถึงขีดสุด ยอมจ่ายแพงหน่อยดีกว่า) พอเข้าไปอ่านรายละเอียดใกล้ๆ ก็ได้ความว่า ข้างหลังป้ายนี้เป็น lounge ของสถานีรถไฟแห่งนี้ ใครที่เดินทางด้วยตั๋วแบบ Soft Sleep สามารถใช้บริการได้! เท่านั้นแหละคุณ แทบจะชี้ป้ายระบุป้ายเข้าไปเลยละ เอกสารที่ต้องใช้ก็คือตั๋วโดยสาร และหนังสือเดินทาง (ของทุกคนในทีม) แค่นั้นเอง แล้วพนักงานก็จะพินอปปิเทาพาเราเข้ามาด้านใน

คุณพระคุณเจ้าช่วย ที่นี้มันช่างต่างจากโลกภายนอกอันโหดร้ายซะจริงๆ มันโอ่อากกว้างขวาง สะอาดสะอ้าน เงียบสงบ มีสิ่งอำนวยความสะดวกครบครัน ทั้งโซฟานุ่มๆ เก้าอี้หวด ห้องน้ำแบบอาบน้ำได้ (ตินิดเดียว ถ้าห้องน้ำสะอาดกว่านี้หรือมีชักโครกมากกว่านี้อีกนิดจะได้ 5 ดาวเลย) มีน้ำให้ดื่มน้ำได้ทั้งร้อนเย็น พนักงานก็พอจะสื่อสารภาษาอังกฤษได้บ้าง ไม่ยั้งง นาที่นั่นพร้อมปากระเป่าทิ้งแล้วนอนสงบในท่าศพอาสนะมาก ขนาดรอเป็นชั่วโมงก็รู้สึกไม่เบื่อเลย รอได้ๆ จนกระทั่งใกล้ถึงเวลารถไฟใกล้ออกอีกราว 15 นาที กะเหรี่ยงไทยที่นั่นก็ยั้งซิลล์ จนเจ้าหน้าที่เดินมาสะกิดเรียกว่าไปได้แล้วพวกเอ็ง แล้วเจ้าหน้าที่ก็ถูกลูกจอนทางพาเราออกไปที่ชานชาลา ผ่านประตูลับที่มีเฉพาะลูกค้าจากใน lounge เท่านั้นถึงจะผ่านไปได้ ลง

ลิฟต์ลับที่ไปโผล่ตรงชานชาลาเลย ยังไม่พอ ยังพาเราไปส่งถึงประตูขึ้นรถไฟเลยด้วย ประทับใจจนไม่รู้จะประทับใจยิ่งงแล้ว ยิ่งอีก ยังจะอุตส่าห์ฝากฝังกับนายท่าว่า “พวกเขาเป็นชาวต่างชาติ สื่อสารภาษาจีนไม่ค่อยได้ ฝากดูแลด้วยนะคะ” อันนี้เราฟังออกทั้งหมด น้ำตาไหลได้ไหลแล้ว แต่ไม่ทันจะรำลึกกันให้สาแก่ความมีน้ำใจก็ต้องรีบขึ้นรถไฟกันแล้ว (มาคิดอีกทีก็เป็นได้หลายสาเหตุ หรือเพราะเราเป็นต่างชาติ หรือเพราะเราใช้บริการ lounge หรือเพราะเราชักช้า ไม่ยอมไปรอขึ้นรถไฟสักที หรืออะไรกันแน่ที่ทำให้พนักงานต้องบริการเราขนาดนั้น...)

บนรถไฟแต่ละตู้แบ่งเป็นห้องเล็กๆ แต่ละห้องมีเตียง 2 ชั้น ขนาด 2 ผัง เท่ากับว่านอนได้ 4 คน แต่ทางคณะมีอยู่ 3 นั้แปลว่าจะมีคนแปลกหน้ามาร่วมหลับนอนกับเราด้วย 1 คน และคนคนนั้นคือ ชายวัยกลางคนที่ครอบครัวยู่ห้องถัดไป ทำท่าทางใจดีสุกๆ เหยี่ยงไทย อาจจะดูประหลาดนิดๆ แต่ก็เก็บอาการเนียน (ลูกสาวแกวิ่งมาหาพ่อก็ชะงักไปเหมือนกัน) เตียงนอนไม่ได้ซีเรียเลยนะ นอนดี นุ่ม แข็งแรง สงบ และไม่จอบแจ ผลอเบ๊แบบเดียวคุณพ่อก็ซิงเข้าเฝ้าพระอินทร์ไปก่อน (หรือพยายามข่มตาหลับก็ไม่ทราบ) แล้วชาวเราก็ค่อยๆ ภาพตัดกันไปทีละคนๆ ช่างเป็นวันที่เหนื่อยเหนียวจริงๆ

Small Tips

ร้าน dicos (德克士 เต๋อเค่อซือ) ที่กล่าวถึงไปข้างต้น คืออาจจะแล้วแต่คนชอบก็ได้นะ แต่ส่วนตัวรู้สึก ว่าขนมปังบนเบอร์เกอร์ของเขามันไม่โอเคอะซะเลย ไก่ทอดก็ไม่เชิงสุกกรอบซะทีเดียว (ไม่ได้สุกยันกระดูกแบบไก่ทอดทอดใหญ่) ที่สำคัญคือไม่มีบริการชอสต่างๆ และมีดล้อมด้วยนะ หรืออาจจะเป็นบางสาขา แต่ก็ไม่น่ามั้ง...และที่สำคัญไปกว่านั้น พนักงานสื่อสารภาษาอังกฤษแทบไม่ได้เลย เวลาเจอภาษาอังกฤษเข้าไป พนักงานก็จะสะกิดเรียกกันมาช่วยเจรจาอย่างบ้าคลั่ง เห็นแบบนี้แล้วก็...ขอโทษที่ทำให้ลำบากนะ

